

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 grudnia 2016 r. A. L. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 825.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz orzeczenie o kosztach postępowania. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 23 listopada 2015 r. brała udział w wypadku drogowym, w wyniku którego doznała rozległych i trwałych obrażeń. Sprawca zdarzenia w dacie wypadku posiadał ważne ubezpieczenie OC w A. A. z siedzibą we Francji, działający przez (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. - poprzednika prawnego pozwanego Towarzystwa. (pozew k. 2-10)

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz orzeczenie o kosztach postępowania. W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że poprzednik prawny pozwanego Towarzystwa wypłacił powódce odpowiednie zadośćuczynienie w kwocie 175.000 zł, a pozwany pokrywa w odpowiednim zakresie koszty leczenia, dojazdów, pobytu powódki w specjalistycznej placówce oraz inne niezbędne koszty. Strona pozwana wskazała, że zakres jej odpowiedzialności kształtuje przyczynienie się powódki do spowodowania wypadku z 23 listopada 2015 r. Powódka bowiem weszła na jezdnię w sposób nieprawidłowy tj. zaczęła ją przekraczać gdy pojazd był już zbyt blisko przejścia dla pieszych i nie miał możliwości uniknięcia zderzenia, a tym samym powódka nie zachowała szczególnej ostrożności. Zdaniem pozwanego powódka przyczyniła się do zaistnienia szkody w wysokości 30% i w takim zakresie pomniejszeniu podlegają należne jej świadczenia. Jednocześnie, w ocenie pozwanego, dochodzona przez powódkę kwota zadośćuczynienia powinna być uznana za wygórowaną. (odpowiedź na pozew k. 193-203)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2015 r. ok. godz. 16:10 w Ł. na ul. (...), powódka A. L. uczestniczyła w wypadku drogowym. Kierujący pojazdem S. (...) I. J. poruszał się samochodem w kierunku południowym, środkowym pasem zachodniej jezdni ul. (...). Gdy pojazd zbliżał się do skrzyżowania ul. (...), na znajdujące się tam przejście dla pieszych weszła powódka, która wyszła z pracy i zmierzała do domu. Doszło do potrącenia powódki. Tuż po zdarzeniu kierowca samochodu podjął gwałtowny manewr hamowania.

W momencie zdarzenia nie padało, ściemniało się. Powódka była ubrana w bluzę z kapturem. Powódka zdecydowanym krokiem weszła na przejście dla pieszych i przeszła pierwszą część jezdni zanim doszło do wypadku.

(zeznania świadka K. B. k. 250v. nagranie 00:07:38-00:16:37, zeznania świadka P. R. k. 250v.-251 nagranie 00:18:19-00:31:26, zeznania świadka T. W. k. 251v.nagranie 00:40:01-00:52:52)

W momencie wypadku kierujący pojazdem posiadał ważne ubezpieczenie OC w A. A. z siedzibą we Francji, działającym przez (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. (okoliczności bezsporne)

Po wypadku osoby postronne podjęły próbę reanimacji powódki. Karetka pogotowia przyjechała ok. 10 minut po wezwaniu i powódka została przewieziona do (...) Wojewódzkiego Szpitala im. (...) w Ł.. W chwili przyjęcia powódka była nieprzytomna, drogi oddechowe miała udrożnione maską krtaniową. W (...) powódka została zaintubowana i po wykonaniu badań zakwalifikowana do zabiegu operacyjnego - zaopatrzenia górnego bieguna nerki prawej. Po przeprowadzonym zabiegu powódka została przyjęta na Oddziale Intensywnej Terapii i Anestezjologii w/w szpitala, gdzie u pacjentki rozpoznano uraz wielomiejscowy, wstrząs urazowy, ostrą niewydolność oddechową, krwawienie podpajęczynówkowe nad obiema półkulami mózgu z ogniskiem krwotocznym w lewej półkuli mózgu, dwie wybroczyny krwotoczne w prawym płacie skroniowym, podejrzenie złamania łuski kości skroniowej prawej, stłuczenie płuc, stłuczenie wątroby pogranicze segmentów VI i VII, krwiak nadnercza prawego, pęknięcie bieguna górnego nerki prawej, złamanie rąkojeści mostka, żebra XI po stronie prawej, złamanie wyrostków poprzecznych lewych kręgow L4 i L5, złamanie gałęzi dolnej kości łonowej prawej, gałęzi kulszowo-łonowej lewej oraz brzegu przedniego panewki lewego stawu biodrowego oraz krwiak w miednicy mniejszej po stronie lewej w okolicy kości łonowej.

Powódka przebywała w w/w szpitalu do dnia 4 kwietnia 2016 r. W trakcie pobytu powódki w placówce szpitalnej zastosowano zaawansowane techniki wentylacji, cytoprotekcję ośrodkowego układu nerwowego, drenaż ssący płuca prawego, wielokierunkową polipragmazję, założenie tracheostomii, implantacja P., żywienie poza i dojelitowe, rehabilitację przyłóżkową. Uzyskano stabilizację i poprawę parametrów życiowych oraz stanu ogólnego. W kontrolnych badaniach TK głowy stwierdzono ubytek tkanki mózgowej w okolicach pnia mózgu, skutkujący w badaniu neurologicznym stwierdzeniem przewlekłego stanu wegetatywnego.

Ze względu na młody wiek powódki podjęto decyzję o rehabilitacji w specjalistycznym ośrodku (...) w T., do którego powódka została przewieziona po wypisaniu ze szpitala w Ł..

W okresie od 1 do 6 czerwca 2016 r. powódka była hospitalizowana w Wojewódzkim Szpitalu (...) w T. z powodu trwającej choroby związanej z C. difficile z zapaleniem jelit. Powódka ponownie trafiła do w/w placówki w okresie od 1 do 10 sierpnia 2016 r. w związku z nawrotem w/w choroby.

(dokumentacja medyczna k. 36-72, 83, zeznania świadka K. N. k. 251 nagranie 00:33:26-00:37:19)

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2015 r. postawiono I. J. zarzut nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czym spowodował on wypadek drogowy, w którym A. L. doznała obrażeń ciała powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2016 r. śledztwo w w/w sprawie, prowadzone pod sygn. akt 1 Ds. 1401/15 zostało zawieszono z uwagi na konieczność przesłuchania pokrzywdzonej. (postanowienie k. 23-24, postanowienie k. 92-93)

Orzeczeniem lekarz orzecznika ZUS z dnia 16 maja 2016 r. orzeczono, że A. L. jest trwale całkowicie niezdolna do pracy oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji. (orzeczenie k. 73)

Pismem z dnia 6 kwietnia 2016 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela, wnosząc o wypłatę kwoty 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, ból i cierpienie jakiego doznała w wyniku wypadku.

Decyzją z dnia 7 lipca 2016 r. przyznano powódce kwotę w wysokości 50.000 zł.

Decyzją z dnia 8 października 2016 r. przyznano powódce dopłatę w łącznej kwocie, która obejmowała: 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 746,52 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu, 3.039,20 zł tytułem zwrotu kosztów pobytu w ośrodku (...), 710 zł tytułem zwrotu z tytułu wynajmu lokalu, 495,58 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, jednocześnie pomniejszając wypłatę o 30% przyczynienia się powódki do powstania szkody oraz wcześniej wypłaconą kwotę 50.000 zł.

(zawiadomienie o szkodzie k. 74-75, decyzja k. 134-135, decyzja k. 149-152, akta szkody k. 204)

W dniu 31 października 2016 r. (...) S.A. Oddział w Polsce w W., działająca pod marką A. D., została przejęta przez (...) S.A. w W. w drodze sukcesji uniwersalnej. (okoliczność bezsporna)

Kierujący pojazdem S. (...) popełnił błędy w taktyce ruchu, które polegały na niezachowaniu szczególnej ostrożności w trakcie poruszania się w obrębie oznakowanego przejścia dla pieszych, nierzetelnej obserwacji przedpoła ruchu oraz na nieustąpieniu pierwszeństwa pieszej uczestniczce ruchu, znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych. Błędy te pozostają w bezpośrednim związku z wystąpieniem wypadku w dniu 23 listopada 2015 r. Pieszy powinien prowadzić obserwację jezdni w części, z której może spodziewać się nadjeżdżających pojazdów. Dzięki takiemu podejściu pieszy ma możliwość naprawienia błędów swoich, ale też innych uczestników ruchu. Osobowy materiał dowodowy daje przesłanki do twierdzenia, że powódka nie prowadziła obserwacji części jezdni, z której mogła spodziewać się nadjeżdżających pojazdów.

Gdyby kierujący pojazdem S. rzetelnie obserwował przedpole ruchu to miałby możliwość uniknięcia potrącenia pieszej poprzez zastosowanie manewru hamowania.

(opinia biegłego ds. ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych k. 260-292, opinia uzupełniająca k. 411-420)

Powódka w wyniku wypadku doznała wielonarządowego urazu ciała, w tym urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem płuc, złamaniem IX żebra po stronie prawej i złamania rękkojeści mostka. U powódki nie można stwierdzić długotrwałego ani stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 23 listopada 2015 r., ponieważ stłuczenie płuc było bardzo małego stopnia, a kontrolne badania TK klatki piersiowej nie wykazało zmian stłuczeniowych płuc. Również złamanie IX żebra po stronie prawej oraz rękkojeści mostka nie spowodowały długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki.

Po zakończeniu leczenia szpitalnego powódka nie wymagała dalszego leczenia lub rehabilitacji w zakresie pulmonologii. Pod kątem pulmonologicznym powódka ma szansę na całkowity powrót do zdrowia i samodzielnej egzystencji. (opinia biegłego ds. pulmonologii k. 335-337)

W zakresie układu nerwowego u powódki wystąpiły następujące urazy, doznane bezpośrednio w wyniku wypadku z dnia 23 listopada 2015 r.: uraz czaszkowo-mózgowy pod postacią pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego nad obiema półkulami mózgu, ogniska krwotocznego w lewej półkuli mózgu, dwóch wybroczyn krwotocznych w prawym płacie skroniowym. Wskutek doznanych obrażeń w zakresie (...) u powódki było powstanie encefalopatii pourazowej niedotlenieniowo-niedokrwiennej, czego konsekwencją jest obecny przetrwały stan wegetatywny u powódki. Konsekwencją w/w urazów w zakresie układu nerwowego jest powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 100%.

Leczenie powódki ma charakter długotrwały i raczej nie ma szans na powrót powódki do zdrowia i samodzielnej egzystencji. Należy liczyć się z tym, że stan powódki może trwać wiele lat, nawet do jej śmierci.

W przyszłości można się spodziewać wystąpienia u powódki odleżyn, przykurczów, częstych infekcji oraz zaników mięśniowych. (opinia biegłego ds. neurologii k. 345-348)

U powódki stwierdza się deteriorację funkcji poznawczych do poziomu otępienia głębokiego stopnia, pozostającą w związku przyczynowo- skutkowym z trwałym, nieodwracalnym uszkodzeniem (...). Stwierdzenie u powódki zarówno jakościowych, jak i ilościowych, nasilonych objawów psychopatologicznych odnoszących się do stopnia deterioracji funkcji poznawczych, całościowego funkcjonowania powódki oraz braku perspektyw na znaczącą poprawę funkcjonowania skutkuje przyznaniem powódce trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 100%. Uszkodzenie (...) ma charakter trwały i nieodwracalny. Niemożliwym jest całkowity powrót do zdrowia i samodzielnej egzystencji u powódki. (opinia biegłego ds. psychiatrii k. 357-375)

Powódka w wyniku wypadku doznała urazu głowy z uszkodzeniem mózgu, urazu klatki piersiowej ze złamaniem rękkojeści mostka, złamaniem IX żebra, stłuczeniem płuca, uszkodzeń wewnętrznych narządów jamy brzusznej, złamania miednicy: gałęzi dolnej kości łonowej prawej, złamania w okolicy kośćcozrostu łonowo -kulszowego i złamania przedniej krawędzi panewki po stronie lewej bez przemieszczenia.

Poziom uszczerbku stałego w odniesieniu do złamania miednicy wynosi 15%, złamania wyrostków poprzecznych 3%. Urazy te poza bolesnością miejscową nie stanowią poważnych uszkodzeń i nie są obciążającymi urazami.

W przypadku złamania kości kulszowych i łonowych zaleca się leżenie przez okres 6 tygodni. Po tym czasie chory może zacząć poruszać się z asekuracją kul lub balkonika. Proces korzystania z kul trwa ok. 3 miesięcy. Osoby młode, a do takich zalicza się powódka, zwykle po ok. pół roku po złamaniu kości przedniej miednicy wracają do pracy. Złamanie wyrostków poprzecznych kręgow nie wymaga unieruchomienia, chorym jedynie zaleca się zmniejszenie aktywności fizycznej w okresie ok. 2 miesięcy. Złamania jak u powódki mają dobre rokowania i nie powodują ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu chorego. (opinia biegłego ds. ortopedii k. 381-383)

Powódka w wypadku doznała stłuczenia wątroby w zakresie segmentów VI i VII. Zostały one uszkodzone w wyniku koncentracji uszkadzającej energii mechanicznej w tej okolicy ciała. Nie nastąpiła progresja obrażeń wątroby, nie stwierdzono także zaburzeń jej czynności w wyniku stłuczenia. Stłuczenia wątroby u powódki wygoiły się samoczynnie. Uszkodzenie wątroby u powódki stanowiło długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%.

U powódki wystąpiło także krwawienie do przestrzeni poza otrzewnej z uszkodzonego prawego nadnercza, z pękniętego górnego bieguna prawej nerki, a także do jamy otrzewnej - zatoki D. - ze złamanych kości miednicy. To krwawienie skutkowało wystąpieniem depozytów krwi w prawej części przestrzeni pozaotrzewnowej oraz w miednicy mniejszej. Pęknięcie górnego bieguna prawej nerki zostało zaopatrzone operacyjnie przez lekarzy urologów w dniu 23 listopada 2015 r. Depozyty krwi zostały częściowo usunięte operacyjnie, częściowo zdrenowane na zewnątrz, a częściowo wchłonęły się same. W zakresie tych obrażeń rokowania powódki są dobre. Obrażenia jamy brzusznej nie skutkowały stałym lub długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu u powódki. (opinia biegłego ds. chirurgii ogólnej k. 393-395)

Powódka w następstwie wypadku doznała szeregu urazów, z punktu widzenia urologa: krwiaka nadnercza prawego, pęknięcia bieguna górnego nerki prawej, złamania gałęzi dolnej kości łonowej prawej gałęzi kulszowo-łonowej lewej, krwiaka miednicy mniejszej po stronie lewej okolicy kości łonowej. Uszkodzenie nerki było niewielkie i dlatego nie występuje żaden uszczerbek na zdrowiu u powódki w tym zakresie. Wskutek głębokiego uszkodzenia (...) powódka doznała zaburzenia czynności pęcherza moczowego, mimo że sam pęcherz nie został uszkodzony w trakcie wypadku. Trwały uszczerbek na zdrowiu w tym zakresie wynosi 30%. Konsekwencją powstałych obrażeń mogą być nawracające zakażenia dróg moczowych, ale nie można wykluczyć nawracających zakażeń nerek z pogarszaniem się ich czynności.

Rokowania powódki są złe, powódka nie odzyska prawidłowej czynności pęcherza moczowego. (opinia biegłego ds. urologii k. 460-464)

Powódka A. L. ma 29 lat. W momencie wypadku powódka miała ukończone liceum, posiadała wykształcenie średnie, następnie podjęła naukę w szkole policealnej i uzyskała tytuł technika BHP. Jednocześnie powódka pracowała, na kilka tygodni przed wypadkiem awansowała na zastępcę kierownika działu w firmie (...). Powódka zamierzała podjąć studia na kierunku informatycznym lub pokrewnym. Powódka była osobą towarzyską, spotykała się z rodziną i przyjaciółmi. Lubiła czytać książki, słuchać muzyki, chodzić do kina, uczestniczyć w wydarzeniach kulturalnych m.in. wyjeżdżała na festiwale komiksowe, planowała podróż do Irlandii. Powódka była osobą odpowiedzialną i rodzinną, wpierała mamę finansowo. Powódka przed wypadkiem nie leczyła się na żadne choroby, jej stan zdrowia był dobry.

Obecnie, z powodu wypadku, powódka przebywa w Zakładzie (...) w T.. Jej stan jest ciężki, leży z otwartymi oczami, nie nawiązuje logicznego kontaktu, nie spełnia poleceń, oddycha przez rurkę tracheotomiczną i jest żywiona przez P., korzysta z pieluch. Powódka jest osobą całkowicie zależną od osób trzecich, potrzebuje ich pomocy w każdym aspekcie życia i przy wszystkich czynnościach. W ośrodku odwiedza ją młodsza siostra, wcześniej odwiedzała ją razem mamą powódki, która obecnie nie żyje. Raz lub dwa razy był u powódki przyrodni brat i raz siostra mamy.

(umowa k. 98-99, zeznania świadka M. Z. k. 456 nagranie 00:04:10-00:10:41, zeznania opiekuna prawnego powódki A. G. k. 475-476 nagranie 00:07:08-00:24:13)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Sąd pominął wnioskowany przez stronę pozwaną dowód z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, uznając, że wszelkie wątpliwości zostały wystarczająco wyjaśnione przez biegłego, a ocena zaistniałej sytuacji drogowej i tak musi być dokonana w świetle przepisów prawa o ruchu drogowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu w zakresie wskazanym w sentencji wyroku.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 435 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. oraz w zw. z art. 805 k.c. i art. 822 k.c. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej charakteryzuje akcesoryjny charakter odpowiedzialności ubezpieczyciela. Wyraża się on w tym, że podmiot zobowiązany do świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada tylko wtedy i tylko w takim zakresie, w jakim odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie ponosi ubezpieczony. Odpowiedzialność ubezpieczonego w niniejszej sprawie jest oparta na zasadzie ryzyka.

Zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela nie była między stronami sporna, w związku z czym rozważania prawne należało ograniczyć do analizy wysokości zgłoszonego żądania zadośćuczynienia, przy czym w pierwszej kolejności niezbędnym pozostawała ocena zasadności zarzutu przyczynienia.

Stosownie do art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Przepis art. 362 k.c. traktuje przyczynienie się poszkodowanego jako okoliczność ograniczającą odpowiedzialność pozwanego za wyrządzoną szkodę. Dopuszczalność i zakres tego ograniczenia wyznaczają przede wszystkim cele i zasady określające odpowiedzialność pozwanego. To w ich świetle należy oceniać współsprawcze zachowanie poszkodowanego i ustalać, czy przyczynienie zachodzi, albowiem pojęcie przyczynienia się poszkodowanego nie zostało wyjaśnione w sposób normatywny.

W przypadku przyczynienia się poszkodowanego przy odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, do zastosowania art. 362 k.c., obok wymagania adekwatnego związku przyczynowego, wystarczy obiektywna nieprawidłowość (niewłaściwość) zachowania się poszkodowanego.

Należało uwzględnić zarzut przyczynienia się A. L. do powstania szkody. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że powódka bezpośrednio przed wejściem na jezdnię i w momencie przechodzenia przez jezdnię na przejściu dla pieszych nie prowadziła właściwej obserwacji części jezdni, z której mogła spodziewać się nadjeżdżających pojazdów. Stosownie do art. 13 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 1997, Nr 98, poz. 602 z późn. zm.) piezy przechodząc przez jezdnię jest obowiązany zachować szczególną ostrożność, a przechodzenie pieszego przez jezdnię poza przejściem dla pieszych jest co do zasady dozwolone tylko pod warunkiem, że nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub utrudnienia ruchu pojazdów. Jak wynika z analiz przeprowadzonych przez biegłego z zakresu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych gdyby powódka zatrzymała się choćby na 1 sekundę przed wypadkiem, do zdarzenia w ogóle by nie doszło. Z drugiej strony należy zaznaczyć, że również kierowca pojazdu marki S. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności w trakcie poruszania się w obrębie oznakowanego przejścia dla pieszych, nierzetelną obserwację przedpola ruchu oraz nieustąpienie pierwszeństwa pieszej uczestniczce ruchu, znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych. Gdyby kierowca zachował się w sposób prawidłowy mógłby uniknąć wypadku, a tym samym do przedmiotowego zdarzenia nie doszłoby.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd uznał, że stopień przyczynienia się A. L. do spowodowania wypadku wynosił 10%.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądania powódki wskazać należy, że przepis art. 445 § 1 k.c. przewiduje m.in., że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, czyli szkodę niemajątkową, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia. Przez tę "odpowiednią" sumę należy rozumieć kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Jednym z kryteriów określających

"odpowiedniość" zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter (wyrok SN z 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05, opubl. w LEX nr 190756, wyrok SN z 6 czerwca 2003 r., IV CKN 213/01, opubl. w LEX nr 141396). Oznacza to, że przyznana poszkodowanemu kwota powinna stanowić realną wartość ekonomiczną w odniesieniu do doznanej krzywdy, nie będąc przy tym jedynie wartością symboliczną, jak i nie stanowiąc źródła bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego (wyrok SN z 28 września 2001 r., III CKN 427/00, opubl. w LEX nr 52766 oraz wyrok SA w Lublinie, I ACa z 29 września 2005 r., 510/05, opubl. w (...)).

W myśl art. 445 § 1 k.c. kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przyznanie zadośćuczynienia i jego wysokość zależy od sądowej oceny okoliczności danej sprawy i nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (por. wyrok SN z 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 101 i wyrok SN z 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, Prok. i Pr. 2006, nr 6, s. 11). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy należy wziąć pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, zakres (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałość skutków naruszenia i stopień ich uciążliwości (por. wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, Nr 5, poz. 81; wyrok SN z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, Nr 11, poz. 210). Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Ustalając wysokość przyznanego zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze fakt, że na skutek przedmiotowego wypadku powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 153% (100% z zakresu neurologii i psychiatrii, 18% z zakresu ortopedii, 5% z zakresu chirurgii ogólnej i 30% z zakresu urologii). Nadto z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że poniesione przez powódkę obrażenia i towarzyszące im konsekwencje mają charakter trwały i nieodwracalny, a powrót powódki do pełni zdrowia i samodzielności w zasadzie jest niemożliwy.

Na ustalenie wysokości zadośćuczynienia należnego powódcie mają wpływ także okoliczności, że przed wypadkiem powódka była osobą zdrową i aktywną – pracowała, planowała dalszą naukę, a po wypadku jest całkowicie zależna od osób trzecich i wymaga ich opieki przez całą dobę, w każdym aspekcie życia i przy każdej czynności.

Powyższe doprowadziło Sąd do wniosku, że w realiach niniejszej sprawy odpowiednim zadośćuczynieniem dla powódki będzie kwota 1.000.000 zł.

Uwzględniając powyższe, a także wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz powódki kwotę i ustalony stopień przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody, uzasadniający zmniejszenie należnego zadośćuczynienia o 10%, Sąd zasądził tytułem dalszego zadośćuczynienia na rzecz powódki kwotę 725.000 zł (1.000.000 zł - 10% = 900.000 zł - 175.000 zł = 825.000 zł), oddalając żądanie w pozostałym zakresie.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zobowiązania z czynów niedozwolonych są bezterminowe, co oznacza, że termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 455 k.c., świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Jednocześnie należy wskazać, że stosownie do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Na gruncie niniejszej sprawy powódka żądała odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 8 lipca 2016 r. tj. od dnia następnego po wydaniu decyzji o częściowej wypłacie zadośćuczynienia. W ocenie Sądu żądanie odsetek od w/w daty możliwe jest jedynie w zakresie kwoty 500.000 zł żądanej w ramach zawiadomienia o szkodzie, pomniejszonej o wcześniej wpłaconą przez ubezpieczyciela kwotę 175.000 zł. W pozostałym zakresie odsetki należne są od dnia 24 sierpnia 2017 r. tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu stronie pozwanej. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie:

- od kwoty 325.000 zł od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 400.000 zł od dnia 24 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. Powódka wygrała niniejszy proces w 87%, pozwany zaś w 13%. Koszty poniesione przez strony wyniosły łącznie 24.126,26 zł, z czego po stronie powódki 10.817 zł (10.800 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata od pełnomocnictwa), a po stronie pozwanej 13.309,26 zł (10.800 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł - opłata od pełnomocnictwa, 2.492,26 zł – koszty opinii biegłego). Powódka powinna ponieść koszty w wysokości 3.136,41 zł (13% z 24.126,26 zł). Różnica pomiędzy poniesionymi przez nią kosztami (10.817 zł) a obciążającymi ją (3.136,41 zł) wynosi zatem 7.680,59 zł. Tę kwotę Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki tytułem kosztów procesu.

Uwzględniając charakter niniejszej sprawy, a także sytuację życiową i materialną powódki, Sąd – na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) – nie obciążył powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa.

Na nieuiszczone koszty sądowe w tej sprawie składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 41.250 zł oraz łączna kwota 5.995,48 zł stanowiąca koszty opinii wydanych przez biegłych w tej sprawie poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa. Łącznie nieuiszczone koszty sądowe w tej sprawie wynoszą 47.245,48 złotych. W związku z tym, że pozwany przegrał proces w 87%, Sąd mając za podstawę art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 in fine k.p.c. nakazał pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 41.103,56 złotych (47.245,48 zł x 87%) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części roszczenia.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.